

Đề bài

Em hãy kể về
những hoạt động
trong một ngày
bình thường của
mình.

Bài làm

Thăng Bằng tò mò hỏi tôi:

– Này, Bình! Bài tập ở nhà tuần này gấp hai tuần trước mà sao cậu vẫn có vẻ nhàn thê?

– Nhàn thật ấy chứ! Cậu xem, mình đã học bài, làm bài xong hết cả rồi. giờ chỉ còn việc lựa chọn giữa xem ti vi hay nghe nhạc.

– Cậu có phương pháp gì thần diệu thế? Mình thì *vắt chân lên cổ* mà bài vở vẫn bừa mừa ra. Còn nói gì đến phim với nhạc!

– Vậy ư? Một ngày hoạt động của mình cũng bình thường như mọi người, như hầu hết các bạn trong lớp thôi. Không tin, mình vắt tất cho mà nghe nhé! Ví dụ hôm qua, thứ năm, ngày làm việc căng nhất trong tuần của chúng ta, và của riêng mình... chẳng hạn.

Mình đã luyện được thói quen dậy sớm, từ lúc 5h. Khi trời còn mờ mờ, tiếng đài truyền thanh của xã vừa dứt bản nhạc hiệu là mình đã dứt khoát ra khỏi chăn ấm, hít thở sâu vài hơi rồi làm vệ sinh cá nhân. Chạy thể dục quanh sân gạch đỏ au, rộng như sân bóng đá vài vòng, rồi vào tắm nước lạnh. Có hôm cao hứng phóng ra sông Nhuệ, ùm một cái, bơi sải hai, ba vòng. Phù sa mát thật tận da thịt, sáng khoái vô cùng. Tranh thủ ăn điểm tâm, vừa nghiền ngẫm những bài đã học kỹ tối qua. 6h30 lên xe, đạp tới trường mất khoảng từ 25 tới 30 phút.

Mình học bốn, năm tiết cũng không thật vất vả lắm vì bài vở đã chuẩn bị kỹ càng nên có phần bình tĩnh, tự tin hơn một số bạn còn chưa làm bài tập hay chưa thuộc bài. Nhưng mình tính hơi rụt rè nên ít khi dám mạnh dạn xung phong. Ngồi dưới, nhiều lúc rất mong thầy cô gọi lên bảng để có dịp thể hiện, để rồi nhiều khi lại tiếc vì cơ hội đã qua mất...

Giờ nghỉ ra chơi, mình thích chơi trò đuổi bắt nhau vòng quanh sân trường, thích ôm vòng quanh thân cây hoang lan cổ thụ, ngược nhìn vàng lá xanh, vàng, mỡ màng trên cao, đu đưa trong gió. Mình thích cười lên cổ sáu con *nghe* bóng xám xi măng, bắc xuôi theo bậc ngũ cấp ngoài cửa lớp, mà nhún, mà phi, mà ngỡ mình là Đại Thánh Tôn Ngô Không hay Triệu Tử Long đang đặng vâng giá vũ...

Dù sao học hết năm tiết thì cũng đã 11h30 thì đã đói mềm người. Mình vừa uể oải đạp xe về nhà, mẹ đã âu yếm bảo:

– Cất xe, cất cặp, đi rửa tay, chân, thay quần áo rồi vào ăn cơm cho nóng, con!

Chẳng đợi đến câu thứ hai, mình mải muốt làm nhanh mọi việc cần thiết, mau mắn sà vào bàn “ăn uống như rồng cuốn...”. Việc rửa bát anh em mình đã phân công rõ ràng: Mỗi bữa một đứa, nhưng mình hay nhờ vả cô em gái đảm đang, lại hay thương anh, nể anh trai “*quyền huynh thế phụ*”. Đây là một tật xấu của mình mà không biết đến khi nào mới sửa được triệt để.

Nghỉ trưa độ 30 phút, từ 1h tới 5h, 6h mình thường làm các công việc sau đây, tùy ngày: cắt cỏ, chăn bò, nhổ mạ, bở củi, chở than tổ ong... Nếu không có việc gì thì học bài, làm bài vào buổi chiều. Đá bóng vào các buổi chiều, với mình là hiếm, tháng độ một hai lần vào chiều thứ bảy hay chủ nhật. Này! Cậu thấy thế nào? Vừa dất bò chậm chậm dọc bờ ruộng mươn mướt cỏ non vừa học thuộc thơ là nhanh vào lắm! Và rất lí thú nữa.

Gần tới mình thường giúp bố mẹ dọn sân thóc, sân ngô, bơm nước, tưới cây, cho gà ăn, đổ rác... Toàn là việc lật vật mà mình cũng luôn tay, luôn chân. Cả nhà vừa ăn tối vừa bật chương trình thời sự trên tivi. Ông bà, bố mẹ quây quần vừa uống nước chè, vừa theo dõi, bàn luận râm ran. Mình và cô em gái ngồi vào bàn học, làm bài một mạch đến 9h mới giải lao. Xem phim, nghe nhạc hoặc trò chuyện với bố mẹ một lúc. Học và làm bài tiếp cho đến 11h thì nghỉ hẳn. Ra sân làm vài động tác cho giãn xương cốt, lại đánh răng, rửa mặt và lên giường đánh giấc đến 5h sáng.

Tự nhiên Bằng ngắt lời tôi:

– Hóa ra cũng chẳng có gì lạ lùng, ghê gớm nhỉ? Có điều là làm sao cậu nhớ và thực hiện đúng như kế hoạch của mình?

– Tôi cười:

Ở cái cậu này! Quên cái “*Thời gian biểu*” rồi ư?

– Ừ nhỉ! Thời gian và thời gian biểu với công việc của mỗi người trong một ngày. Ngày nào chẳng chỉ có 24h, sáng, trưa, chiều, tối. Thế nhưng cần khéo léo sắp xếp sao cho tối ưu. Đừng quên lời các cụ dạy “*Khéo ăn thì no, khéo co thì ấm*”. Từ mai mình cũng quyết lập “*Thời gian biểu*” cho mình mới được.